

je v strugi pri Hiršovi zaprtih in se bodo morali vdati. Do sedaj je 5 oddelkov ruske vojne, t. j. 150.000 mož Donavo prestopilo, 2 pri Galacu Brajli in Hiršovi in 3 pri Sistovi. Turško brodovje bombardira nekatere ruske vasi, ker se nad mesta ne upa zavoljo torpedov, ki so pred temi potopljene. V Armeniji Rusi niso mogli prodrati v Erzerum. Prva zapreka je velika trdnjava Kars, katera še ni v njihovih rokah, čeravno njo strašno napadajo. Turkov je v njej više 20.000 in zaradi tega mora 60.000 Rusov mesto obkoljeno držati, sicer jim kderbodi vderejo vun. Tudi je Muktar-paša dobil zdatne pomoči in je precej popravil, kar je poprej zagrešil. Od Trguzakova je bil pri Sajdekanu tepen, ali vsekako mu je soteske pri Delibabi zaprl. General Melikov je pa napal turški tabor pri Zevinu, toda zgubil je 820 ljudi in ni ničesar opravil. Moral se je pomekniti nazaj proti Karsu. Jednako nesrečno se je vojskoval general Oklobžijo pred Batumom, tudi on je moral pred Derviš-pašem nekoliko iti nazaj. Če Kars skoro ne padne, potem utegne še slabše v Armeniji za Ruse kazati. Tem boljše pa je v Kavkazu; vstaja pojema in Turki sami zapuščajo kraje, kder nič ne opravijo. Fazli-paša je bil od generala Alhozova 27. jun. dobro našeskan, čeravno je 7 turških oklopnih iz morja sipalo krogelj in granatov na Ruse.

Za poduk in kratek čas.

Črtice iz slovanskega bojišča v Aziji in Evropi.

IV. „Kdor visoko leta, rad nizko pade“, velja sedaj slobodno o prevzetnih Turkih in njihovih lizunih, nemških in magjarskih turkoljubih. Prvi so celi pretečeni mesec po svetu trobili, kako 3 paše mogočno prodirajo v Črnogoro, kako že ta omaguje in da bo kmalu vsa dežela poteptana in turška last. Turkoljubi so pa njim prav dajali, z velikim krohotom so Slovanom rogali se in že komaj čakali na zaželjeno jim vest, da je črnogorski knez ubit, ulovljen ali pa izgnan. Dunajski šaljivi listič „Figaro“ je sultana že naslikal, kako se veselja reži držeč za nogico majhno žabico in rekoč: „žabico (Črnogorca) že imam, sedaj še moram medveda (Rusa) dobiti“. Ali junaški Črnogorci so vse postavili na sramoto. Res je, turkoljubi bi sila radi Črnogorce, kakor poprek vse Slovane, v žlici vode potopili, toda ti so jim odgovorili z potoki prelite turške krvi. Turki so res namenili Črnogoro zdrobiti, a ta jim je postala smrtna jama in grob. Tri paše so udarili od 3 strani v ubogo deželo, a sedaj so vsi tepeni in vrženi vun. Saib-paša je bil 3krat tepen in v trdnjavo Spuž zaguan, Mehemed-paša je isto tako bil 2krat premagan in dragokrat od Kolašina proti Sjenici odbit, jegovi Turki so deloma mrtvi, deloma po gorah raztepeni. Toda najhujša se je godila najhujšemu in najnevarnejšemu sovražniku Sulejman-paši. Ta

je privlekel iz Bosnije in Hercegovine 30.000 Turkov, ž njimi napal Vukotiča pri Krstacu in ga potisnil od Dužke soteske nazaj proti črnogorskeji meji. Sedaj je naglo prasn timer skozi sotesko in v izstradani Nikšić spravl timer 5000 tovorov živeža. Ko je to bilo storjeno, je začel v Črnogoro prodirati ter se kmalu polastil starega kloštra v Ostrogu. Dal ga je požgati. Od Ostroga naprej je še imel kakih 10 ur hoda, da bi se zedinil z Saib-pašem pri Spužu. No zedinil se je, toda še le po 9dnev nem groznem klanju popolnoma tepen in premagan. Najprv je hotel črez Planince proti Bogatiču, ali tukaj mu je knez Nikolaj pot zastavil. Sulejman-paša jo krene tedaj proti Povijanam, ali tudi tukaj se je kmalu prepričal, da brez neizmerne zgube ne more naprej. Zato sklener iti nazaj črez Ostrog in Nikšiće v Hercegovino. Ali groza, tudi to ni bilo več mogoče. Vukotič in Sočica sta ga natiroma zalezla za hrbtom in vse prelaze in stozice zadelala in zastavila. Zato sklener naposled marširati naprej proti Albaniji, naj velja kaj velja. Pot ni bila več dolga, samo 8 ur še, toda bila je za njega strašna, celih 9 dni se je moral braniti proti srditim Črnogorcem, ki so na ozko stezo od obeh strani streljali neprenehoma, včasih tudi ponoči; hrabre ženske in celo otroci so valili skale iz strmih visočin na divje Turčine. Še le deseti den je Sulejman-paša zamogel niti v Albanijo. Zgubil je skoro vso svojo vojsko. Kajti mrtvih je pustil v Črnogori več kakor 10.000 mož; ostali vojaki so pa skoro vsi več ali menje hudo ranjeni. Da so Črnogorci tudi veliko trpeli, to se da misliti. Toda palo jih je le kakih 1000 mož, ker so večidel Turke napadali iz varnih visočin, poskriti za strmim skalovjem. Vsekako pa je zguba 1000 mož občutljiva za malo Črnogoro, kder je skoro vsak možki oženjen. Torej plaka mnogo vdov po svojih moževih in veliko sirot se joče za svojimi očeti, kojih več ni, ker so svoje življenje pustili v obrambo svoje domovine, katero je Turk mnogo krat že pustošil, a še nikdar ne popolnem podvrgel. Turške družali bile so naposled še vselej srečno izgnane; vendar tako zmagovito, tako slavno, kakor sedaj, še menda nikoli. Kar so letos meseca junija črnogorski junaki storili, to bo v zgodovini slovanski zapisano z zlatimi črkami. Vsi Slovani se zamoremo ponašati z junaštvom Črnogorcev; pozni zanamci bodo z veseljem njihova dela prebirali in občudovali. Djanja črnogorskih junakov se bodo prištevala najsijajnejšim, najslavnejšim junaštvom. Slava jim ostane neumrla!

Črnogorci so potemci tistih Srbov, kateri so l. 1389 po nesrečni bitki na Kosovem polju pred divjimi Turki pobegn timer v nepristopno skalovje na meji med Albanijo in Hercegovino. Carja Lazarja, ki je na Kosovem polju storil junaško smrt, hrabri svak Bališ in njegov sin Skatemir Črnoje sta z nekaterimi rodbinami tje pribežala in se Turkov srečno obranila. Črnojeviči so bili voditelji in vladarji v Črnogori do l. 1516. To leto se je

Juri Črnojavč preselil v Benetke k starišem svoje žene, rojene Mocenigo. Namesto Črnojavčev so potem vladarstvo prevzeli hrabri in slavni Petroviči. Najbolj slovita Peter I. in Peter II. Prvi je vladaril od l. 1777—1830 ter se je srečno vojskoval zoper Turke in Francoze. Tem je l. 1812 vzel celó Kotor pa ga je moral l. 1814 prepustiti Avstriji. Peter II. od l. 1830—51 slovi kot pesnik in pisatelj jugoslovanski. On je bil ob enem tudi vladika ali škof črnogorski. Njegov naslednik je bil Danijlo, bratov sin. Tega je l. 1862 razžaljen Črnogorec zavržno ustrelil in ker ni zapustil nobenega sina, je slavnega brata Mirka sin, Nikolaj postal črnogorski knez in ta je sedanji vladar Črnogore.

Dežela črnogorskih sokolov je mala in uboga, meri komaj 80 milj in to je še večidel samo golo, črno skalovje, podobno pustemu in žalostnemu Krasu blizu Trsta. Le izhodno stran pokriva nekaj hrastovega, bukovega in smrekovega gozda. Nekateri gore so po 7600 črevljev visoke skale. Med gorami so ozke dolinice, po katerih sejejo kuruzo, rž, ječmen, oves ter sadijo krompir, zelje, največ pa čebulja in česnika. Po gorah pasejo ovce in koze, po skadarskem jezeru ribijo in ob njegovih obalah je nekaj sadunosnikov in vinogradov. Črnogora je tedaj poprek uboga deželica, ki ne more preživeti vseh svojih 196.000 prebivalcev. Zato iščejo posebno možiki po drugod dela in zaslužka. Največ jih gre na morje. Vendar če pride ljuba domovina v nevarnost in v njej zaostale žene in otroci, tedaj pa hiti vse domu na obrambo. Možki zgrabijo za puške in handžare, ženske pa skrbijo za živež in za ranjence.

Smešničar 27. Gospod doktor, reče nek človek vstopivši v pisarno advokato, vzemite me za blapca pri vaši pristavi! „Ni mogoče, mu odgovori advokat, ali si že pozabil, da sem te nedavno pri sodnji moral braniti, ker si bil zaradi tatbine tožen?“ Nisem pozabil, gospod, marveč prav takrat sem zaupanje do vas dobil, da me boste radi v službo vzeli, ker ste me tako goreče zagovarjali, da sem bil tatbine nekriv spoznan!

Razne stvari.

(Kat. polit. društvo v Mariboru) obhaja občen zbor v nedeljo 15. julija ob 3 popoldne v dvorani gostilnice „zur Stadt Wien“. Glavni predmet pogovorov bodo sklepi shoda avstrijskih katoličanov na Dunaju in priprava na bodoče volitve za deželni zbor.

(Telegrafčni urad v Mariboru) se preseli konec julija v veliko hišo dr. Šmidererja v graškem predmestju (Tegetthof Strasse).

(Zemlja zasipala) je 3 delavce, ki so v Pivoli blizu Hoč pri Mariboru razkapali turške — ajdovske — grobe.

(Tolovaji) so po noči vdrl v Franc Veberjevo hišo v Ločah pri Konjicah, pretepali njegovi 2 hčeri in odnesli 300 fl. v bankovcih, 26 fl. srebra, 2 zlata in par zlatih uhanov.

(Utonil) so 7letni Jožef Pikel pri Mozirju v Savinji, 10letni Anton Vojsk in 17letni g. Tombaskov trgovski učenec v Mariboru — Nik. Klobučar; obadva pri kopanju v Dravi.

(Drago prodal) je svojo kravo kmet Fischer na Koroškem. Dobil je za živinče, ki je bilo mülhalskega plemena in tehtalo 14 centov in 25 funtov, 332 fl.

(Spremembe v Lavantinski škofiji.) Č. g. M. Šket je imenovan za župnika pri sv. Ropertu nad Laškim, in č. g. J. Kukovec za župnika pri sv. Petru pri Radgoni. — Č. g. J. Cajnker pride za provizorja v zgorajo Kungoto. — Druga kaplanija v Rušah ostane začasno izpraznjena.

Dražbe III. 7. julija graščina v Račah 177.000 gold. 13. julija Fr. Libenšek v Libni 6290 fl., Jožef Unger v Sevnici 4230 fl. 16. jul. Henrik Deteček v Konjicah 27.055 fl. 19. jul. Blaž Nemec v Dolencih 3000 fl.

Tržna cena

preteklega tedna po hektolitrih.

1 Hl. = 1³³/₁₀₀ vag. — 100 kilo = 1 cent in 78 ¹/₂ funta.

Mesta	Pšenica	Rž	Ječmen	Oves	Tursica	Proso	Ajda
	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.
Maribor	10 60	6 90	5 20	4 —	6 10	5 70	6 —
Ptuj	10 —	7 —	5 25	4 20	6 40	6 50	6 25
Ormaž	8 94	6 84	5 56	3 58	5 21	7 80	4 88
Gradec	10 26	7 24	6 —	4 40	6 18	—	6 20
Celovec	10 36	7 90	6 58	3 60	6 44	4 46	7 46
Ljubljana	11 90	7 —	4 20	4 —	6 40	4 70	6 18
Varaždin	9 —	8 —	4 10	4 —	6 20	7 —	6 50
Zagreb	9 50	8 40	3 80	3 70	6 50	6 80	7 —
Dunaj	14 90	9 70	8 60	7 20	7 35	—	—
Pešt	12 —	9 70	7 50	7 —	7 70	5 —	—

Loterijske številke:

V Trstu 30. junija 1877: 88 2 6 42 39.

V Lincu „ „ 52 75 80 18 33.

Prihodnje srečanje: 14. julija 1877.

Najnovejši kurzi na Dunaju.

Papirna renta 61 — — Srebrna renta 66 20 — Zlata renta 72 40 — Akcije narodne banke 77 8 — Kreditne akcije 144 — — Napoleon 10 12 — Ces. kr. cekini 6 98 — Srebro 109 40

Voz na prodaj.

Dobro ohranjen, jako priročen voz, z 4 sedeži, streho in z steklenimi okni priredjen, se zaradi tesnega prostora takoj proda po izredno nizki ceni pri imetništvu zavoda poselskih mož v Mariboru — Inhabung des Dienstmanns-Institut in Marburg.